

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrskeslovene.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto:
 Zema 3 K.
 v Ameriko 6 K.
 da naročnike Marijinoga lista, če se jih več na
 eden naslov pošila, doma 2 K.
 v Ameriko vsakomi na njegov naslov 5 K.
 Cena ednoga falata je domá za naročnike Marijinoga
 lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerov.

Dobijo se
 Novine, Marijin list i Kalendar Srca Jezušovoga pri
KLEKL JOŽEFI,
 vpok. pleb. v Čerensovcih,
 Csereöld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tudi k tomi
 moro pošilati.

**Cena Novin z Marijinim listom i Kalendarom Srca
 Jezušovoga vküp je na leto:**
 domá, če za več naročnikov na eden naslov se
 pošilajo 4 K.
 če samo za ednoga 5 K.
 v Ameriko vsakomi naročniki na njegov lasten
 naslov 8 K.

Gda bode mir?

„Mir ljudem na zemli.“

— Luk. II. —

Nanč smo ne znali dozdej, ka je mir. Tak smo mislili, ka to vsikdár tak bilo i vsikdár more tudi tak ostáti pa smo pozábili, ka so angelje tak spevali „mir ljudem“, nego prle so povedali „dika Bogi.“

Že v stárom zakoni čtémó reči: „Nemajo míra hűdobni.“ Pa so bili zdaj tudi hűdobni vsi národje. Tisto, ka je bilo podlaga míra, naime diko božo, so pozábili. Što je dičo Bogá z celoga srcá? Gospoda? Vej známo gospodo. Ste je vidili v cėrkvi, so tam bili pri verskih správiščaj, so bránili vero svojo proti neprijátelom? So nej túlili z neprijátelami vere vsikdár vküp?

Ka pa njihovo jákostno življenje? Neoskrunjenost njihovi zákonov? Poštenost v ládanji?

Pa te „od glavé vonja riba“ právi pregovor, záto so se njihove návade pomali širile tudi med prostim lűstvom. Kelko takših je med nami, štere je zobraženost obleznola, ár so se tú ali tam kre kakšega „gospoda“ povoščili pa glejte, že predge ne poslušajo, k meši samo te idejo, kda na križopotji nikoga ne nájdejo; či zazvoni, jih je srám krščák dolivzėti pa je čűda, či za volo ovih drűgih vűzemsko spoved opravijo; vsako leto tudi nej!

Krčme so pune bilé, ples, zabávlanje je bilo vesélje i žela národov, mladína razvűzdana, starci pijánci — pa po vsem tom smo mislili, ka mo svojo mir duga leta vžívali! Nanč je na pamet ne prišlo nikomi, ka Bog živé pa pride vűra, kda de terjao od nás svojo díko, svojo část, štere njemi z dobrevole dati neščemo!

Pa zdaj? No zdaj je boj. V cėrkvi se moli za zmágo, za vojsko, za mir,

ženske pa podporo dobijo pa jo zapijéjo ali cifraste cote kűpűjo za njé. Vse ne dobijo. Té pa pá konéjo, ka zakaj ne dobijo one tudi vej prej „moj tudi tak trpí tam, kak njéni“. Hm! Pa bí tí za trpljenje svojega možá peneze vzéla? Je v dero odišao? Ne veš, ka domovina žrtve, áldove žele? Takša bi znám za njegovo smrt tudi molila, či bi znála, ka de jo te držáva vdržála z penezi.

Jé v tej zahánjanjaj jákost? Kde je v tom podánost v božo volo ino prípravnost za domovino trpeti?

Bog je poslao boj na nás, ár se je njegova část pomenšávala med nami, ár ga je nišče več ne šteo díčiti poleg vrednosti.

Ali ne verjete? Vzemite naprej svéto pismo stároga zákona ino prečtite zgodovino Izraela pa te vidili, kelkokrát je Bog zapovedao Izraelcom, naj vdárijó z orožjom na okoli njih stanűva-joče národe ino je naj zaprávijo do slednjega, ár so prešestűválci ino bol-vane molijo, šterim z odűrnimi grehi slűžijo.

Tam čtémó tudi (I. Kr. XV.), ka je Bog zapovedao Sauli, naj pokonča amalekičane z kralom i živinov vréd. Pa je Saul smilenje meo nad njihovim kralom i eden déo plena je sebi zadržao, zato je njemi Samuel prorok na znánje dao, ka králestvo zgűbi pa Saul je z sinom vred spadno v boji proti filistejcom.

To naj bo zadosta vsem, ki právijo, ka je boj ne od Bogá. Bog hűda nešče pa záto ár nešče, hűdo z hűdim kaštiga, kak je Petri apoštoli právo: „Kí z mečom morí, se po meči pogűbí.“ Kí hűdobijo dela, njega more njegova hűdobija pokaštigati. Ki odűrjáva, on proti sebi odűrjávaje seja, z šteroga pride boj i bojna smrt na obedve stráni.

Ščémó mir? Što ga ne bi želo? Ci ga pa ščémó, se moremo nazajobrnoti z celoga srca k našemi Bogi, dati njemi njegovo část i díko, pa kda bode dika dána Bogi, te pride tudi mir ljudem na zemli.

Naša djánja ga naj díčijo pa te on dá zaželeni mir ljudem na zemli.

Bojna.

Veliki dogodki so se na bojišči ne pripetili. Zima jo velika zenkráj, zdrűkráj pa ceste so premeške, blatne, megla je tudi gosta, posebno na Rusko-Pol-skom i tak pomali ide vse naprej. Vážnejša poročila slednjih dnévov so sle-deča:

Pri Dunajeci i Nidi je samo strelba. Dunajec i Nida sta reki, vodini. Tú samo strelajo z štűki eden na ovoga. Právi spopádov nega med sovrázniki.

Pariz za mir. Pariz, glávno mesto Francozkoga, so obsipali z letáki, na štere je štampano bilo, naj francozko lűdstvo mir prosi. Mislijo, ka so nemci razširili té letáke po mesti. Redárstvo more odsehmal vekšo pazko meti.

Zmága naša pri Nidi. Z topovi, (štűkmi) so naši pri *Checiny*-i kre Nide vodé edno rusko železniško postájo ob-strelávali, rusko železniško prevažanje zmotili. To je velike važnosti, záto ka so s tém potom naši blizu prišli h *Kielce* mesti, štero je v zvėzi z Rada-mom proti Varšavi. Od *Kielce*-ja so naše čete samo 10 kilometrov oddaljene.

Pri Dunajeci. Na Dunajeci so rusi okoli božiča most vdarili pri Tarnovi šteroga so njim naši zdaj razvrgli i na štotine rusov vlovili.

V Bereg županiji. V Bereg župa-niji naši napredűjejo i ruse z orsága vűrivlejo. Z doline *Ung* se rus tudi more nazájvlečti. 200 rusov so naše predstráže vlovile.

Vojáški nábor na Ruskom. Ruski vojni minister je odrédo, da se pred vojáški nábor (štelinga) moro postaviti vsi, ki so rojeni v letih od 1875-do 1890-ga.

Odskočili z srbske voze. V Strumici na Bolgarskom se je 17 vogrsko-austrijskih vojakov zglásilo, šterim se je posrečilo z srbske voze vujti. Odpe-lami so v Sofijo.

Odskočili z ruske voze. Z Basela je prišeo glás, ka je v Siberiji stojéci *Krasnojarsko* mesto krvavo bitje vidilo. Túje bio tábor vlovlenih. 140 naših vlovlenih je brš je nikak do orožja prišlo, strážare pomorilo i odskočilo. Mogoče, ka se je tak zgodilo. Ali to je pa drúgo pitanje, se njim li posreči vujti, ali nej? Da iz Siberije, posebno v zimi, vujti, je jáko, jáko težko.

Francozi i nemci Srdite boje májo med sehom, nemci i francozi tak srdite, ka v tistih goráh, na šteri se borijo, ne ga teliko drevja, pa so sami logov-je gor, ka bi zadostúvalo za križe pokojnih nemških i francozkih vojakov. Neprijátela sta v večih mestaj ščista eden poleg ovoga, Ednog eden dobi šteri strelski járek, drúgoc drúgi. Do-biti ga pa ne more nači, kak z napádom „na nože.“ Té se pa nikdár ne posreči brez velike zgúbe. Záto čerávo so nej vékši boji, zgúbitve so li ve-like kre obe stráni, ár dén za dnévom so med njima spopádi zavolo strelskih járkov. Če vsaki dén samo 50 lúdih spádne na vsakoj stráni, — pa keliko več jih more — da té boj že mesece dugo trpi, lahko si predstávino veliko število onih súz, štere nemške i francozke matere i žene pa nedužna dečica more pretákati za svoje lúbléne, v boji vmorjene.

Nemški napád na angležko obrežje. Nemške zrákoládje, zvané „*Zeppelin*“, so bombe metale na Angležke obmorske kráje, štere so vnogo kvára napravile. Nemci namenijo spreglednoti tisto mesto kre morja, kde so angleži najslabejši, ka bi je te tam napadnoli.

Potoplena angležka ládja. *Durward* angležko ládjo je potopo eden nemški podmorski čun. Moštvo je rešeno.

Ruse smo pobili v Južnoj-Bukovini. Rusi so veliko vojsko poslali v Bukovino, ka bi tam odnet vdrla v našo Erdélsko. Naše vítéžke čete so ruse pri *Jakobenini* i *Lajosfalvi* pobile, rávno tak túdi pri *Kirlibaba* mesti to mesto i goré kre njega ležéča osvojile. Ruski napád na našo domovino se je, hvála višnjemi Bogi, páli nej posrečo.

Pri Varšavi nemci napredújejo. Lúdstvo beži v mesto, ár nema domá živeža. Glád kole siromake poláke. Med

Rawkov i Varšavov 20 jezér pobeg-njencov prebiva.

Na južnom bojišči nikaj nej novoga. Zima je velika i strašen sever kraltúje kre Sáve, tak zváni »kosovo.«

Od Belgráda. Srbska vláda ne dopústi drúgomi v Belgrádi prebivati, kak vojakom. Drúgo lúdstvo je mesto povrglo.

Kaj namenijo rusi. Konjenico, to je vojáke na konjeh namenijo na bojišče postaviti pa praj teliko, ka do šest mesecov še bojúvali, naj svoj namen doségnejo. — Praviti je lahko, žmetnej pa doprinesti.

Türska bojna. Nikaj znamenitoga se v türskoj bojni nej zgodilo. Samo ménjše praske so med sovražniki.

Francozki novinci na bojišči. Francozi so 900 jezér novih vojakov poslali na bojišči.

Rimpápa za mir. V skrivnom správišči, tak zvanom „konzistoriji“, v šterom sveti oča višesnje pastire potrdjáva, je kardinálom zbránim govor držao, v šterom odkriva svoje želenje, da bi prišeo kem hitrej zaželeni mir, za šteroga on vse bo véčno. Pa či mira vécsi ne more napraviti, skrbo se boveli, da se konči grozovitosti boja olejšajo, ár je on tistoga Jezušá namestnik, ki je za vsa lúdi mro. Jezušov dúh njega napunjáva i záto vekšo sočútje má do one svoje decé, štera je nájbole tiskana, kak napriliko do belgijcov i se bo potegúvao za pravico ne glédajoč na nikoga osebo. — Podložnike pa opomina, naj reberije ne delajo i vojske túje ne drážijo.

Sloboščina na Francuzkom. V nemška vojska celi Belgium zevzéla, so vnogi belgijci odbežali na Francuzko z celo rodovinov, kde dobijo državno pomoč, ka se hránijo. Edna takša belgij-ska ženska ne bi rada svoje decé brezi šole nihála, záto je pozvedávala, kde jé v bližini katoličanska šola pa je svojo deco dála tam notrispisati. Na drúgi dén jo pozové poglavár občine, jo oštro pokára ino njoj zapove, naj deco tam vóvzeme ino v državno brez-verno šolo pošle, či nešče zgúbiti državne podpore! Tak delajo v tistom držánji déndeněšnji, kde vse to kriči, ka je vsaki človek ednáki pa má pravico činiti, ka šče.

Stroški Europejskoga boja. Anglia je od začétká boja pa do prosinea 31-ga 1.780,000,000 rajnškov potrošila na boj. Rususko 4.250,000,000, Nemsko, Austria-Vogrsko i Francusko 10.500,000,000, to je 25.200,000,000 koron. Vsa vu boji stoječa držánja v kúper z Törki, Japonci, Srbami i Črnogorci vréd 134 jezér millionov koron. — To je takša šuma, ka si je nanč

nájvékši računarje svetá ne vejo naed-nok pred oči postaviti.

Senja angležov i francuzov. Angleške i francuzke novine to pišejo, ka prinás velki glád, ka že nemamo krúhino smo se za volo toga poreberili proti vládi. Škoda, ka ne vemo, što je to tam zmisló, ka bi ga dáli esi prig-nati ino bi ga okolipelali po držánji, ka bi se obúdo z svojega nevarnoga sna.

Naš prestolonaslednik v Berlini.

Károl Franc Jožef nadvojvoda, naš prestolonaslednik je pohodo družino nemškoga casara v Berlini, zátem pa odpotúvao na nemško bojišče, da bi v iméni našega apoštolskoga krála pozdravo nemškoga casara ob priliki, ka je zdaj stopo v pétdesetsédmo leto.

Kda se je vlák z mesta gibao, je vkúp správljena velika vnožina glasno kričala: Hoch Oesterreich-Ungarn! Hoch Deutschland! (Živila Austro-Vogrsko! Živila Nemčija!)

Z trononaslednikom je na obiski bio túdi zdaj imenúvani minister za zvúnesnje zadeve, baron Burián.

Nekrščanskih novin se čuvajte, ár lažejo!

Zdaj v tom bojnom časi vsaki rad novine čté pa lúdjé jáko ne zebirajo med njimi. Štere več novoga pišajo, so vu vékšem poštenjej. So novinárje, šterih dúšnavest se niti pri nájvékšoj láži ne gene. Ništerne peštanske vsik-dár májo pri svoji glásaj tá zoštamp-pano; „Z Ríma nam piše naš pisateo“, „z Berlina smo dobili poseben glás“. Eto so celo edne krajcarske novine zráven z Pariša i z Moskve dobile gláse — pa si največ lúdih ne pre-mišlávle nego močno verje, ka tem prevzetnjákom sám rususki minister telegrafera nájuoveše bojne gláse, ali ka one májo jezere, štere komi tam pláčajo za vsako novico. Tak se zgo-dilo, ka so ništerni prek celi pét me-secov z dvojih srbski novin svoje vretine za dogodbe júžnoga bojišča meli, kak či bi njim vrli vu klúnaj prinesli vsaki dén tiste novine z Niša, dokeč se ne vózvedilo, ka se tiste, novine od začétká bojne nanč vó ne dávjajo, glási, šteri se pa na njé zazávajo, so se z košave glávle peštanski novinárov skotili.

Pozdráv iz Przemyslna.

Przemysl je že mesec dnij okoli-
vzéli od rusov, ali v njega so šče ne
mogli. Naša vojska je oskrbljena tam
zevsim potrebnim pa hrabri júnácje šče
večkrát vövderejo ino vsikdár pokosijo
en del rusov, kí so okoli njih. Bogo-
janski plebánuš je dobo kárto tam od-
net od svojih, štera se etak glási:

Prečastiti g. plebánuš! Naznánje
vam dámo mí, vaši farnicje, k hvála
Bogi živémo ino smo zdravi. Bojte tak
dobri, dajte to vašim farnikom na
znánje. Vesélo novo leto želemo
vsem fárnikom. Ostanémo vam z po-
niznin pozdrávom verni: Antolin Šte-
van, Štefko Števan, Rous Števan, Pu-
han Števan i Matjaš, Kúzma Martin,
Ošljaj Števan, Kerman Ferenc stareši,
Sabotin Martin, Vogrin Martin, Puhán
Ferenc, Horvath Jožef. Posebi vam ne
mremo pisati. Prosimo vas, da té glás
priobčite našim! Odspodi je šče za-
pisano to: Vzemte túdi naš pozdráv z
przemylskoga bojišča: Benčič z Adriá-
nec, Kouter Ivan z Belatinec. Zató
pišejo vsi na ednoj kárti, ár se pošta
po zraki vozi, prejk neprijátelski čet,
te bi pa vsakoga zosebno kárto žmetno
vöspravili.

V Szombothely k podžupani žu-
panijskomi (alispán) je pa slednje dni
januára prišlo pét dopisnic, na šterih
so pozdrávi napisani za rázne osebe
i mesta. V naš kráj sledéci slišijo:

Antalič Jožefa ženi v Prosenja-
kovce. Jaz sem hvala Bogi zdrav, kúš-
nem te.

Kardos Janoša ženi, sabolici v
Andrejce. Drága moja žena, lepo te
pozdrávlam i iz srca ti z svojov drágov
decov vréd vse dobro želem.

Holcman Mariji v Soboto. Vnogo
srčnih pozdrávov. Popolnoma sem zdrav:
Jánoš.

Čahuk Jozefina Cankovo. Pozdrávi
te mož: Čahuk Anton.

Potečnjek Matjaši v Vadarce. Ja-
nuára 12-ga. Pozdrávím svoje dráge
starše. Hvála Bogi, ešče živém! Vse
vas jáko lepo dam pozdráviti.

Odlomki iz pisem naših naročnikov.

Pisem lepih od vseh krájov pri-
hája brez števila na vredništvo, iz
šterih nikaj odlomimo i objávimo, naj
vidijo drági čitelje, kakši düh prebiva
v našem lüdstvi.

1. „Marijini listi i Novine se lepo
širijo. Naš gospod je v cerkvi ozna-
njajo . . . Ne moremo se zadosta zahva-
liti našim slovenskim dühovnikom, ka
se teliko trüdiyo za nás . . . Kalendár
sam prečteo, zdaj znam, kak veliki
dobročilniteo so bili za nas slovence
pokojni Ivanóczy . . . Zdaj, kda vidim,
kak so oni branili naš mili materni
jezik, ga z celoga srca začam poštvovati.“

2. „Mi, slovenski vojácje, ki smo
od svoje rojstne domovine v dalešnji
svet mogli odpotüvati, se njim, dühovni
oča, svojemi vučiteli iz srca zahvali-
mo za dostakrát nam spisane lepe
návuke, z šterimi so nas na kršćansko
naprejidenje vučili. Lepo se njim za-
hvalimo na vseh njuvih trüdaj. Bog
njim je naj pláča . . .“

3. „Pošlem njim en dolár za
Marijin list . . . Za Marijin list i Novine
pa pošle moja žena tri doláre . . . Na
ranjence dvá dolára . . . V tújini si
slüžimo krüh mi slovinci, pa smo vsi
zadovolni . . . Kaj od Novin i Mariji-
noga lista više ostáne, naj obračunajo
na dober namen, na šteroga nájbole
potrebüjejo . . .“

3. „Lepo se njim zahvalimo mi,
njuvi naročniki, na lepom, novoletnom
pozdrávi. Mi njim túdi iz srca vse dobro
vošćimo, ki se teliko trüdiyo za ob-
držanje našega maternoga jezika. Osta-
nemo njim zvesti naročniki . . .“

5. „Naj dorasek má to njuvo delo,
naj nas narasté v tom leto ešče ednok
teliko naročnikov, kak nas je v pre-
minočem bilo . . .“

6. „Hodim od hiše do hiše, nugu-
čávam lüdi k naročtvi, dosta se trü-
dim, ali z lübézni do Boga i svojega
národa rad té trüd pozabim . . .“

7. „Skuzé me polevajo, deca se
pa zamé lovijo: mama, ve nam pa
povejte, či so áta itak živi — pa pra-
vim njim: deca moja, nemate več
áto . . . i tužnc se vkraj od méne obr-
néjo, vsi smo preveč žalostni. To
nájmenjše dete mi najvekšo žalost
spravi. Kda vidi moškoga kjer iti, kriči,

ka zdaj njéni áta ido, ide proti i kda
spozna, ka je to nej njéni áta, pokrije
svoj obráz, tužno ide nazáj, zná, ka je
melo áto, pa jih nega več. V siroma-
škom stališi smo živeli, pa smo li
vsigdár veséli bili, čeravno smo kakše
križe meli pa nosili, zató ka smo meli
veséloga, dobroga voja . . .

Ali to smo si zaslüžili za svoje
grehe. Bog nas po tej nevoli spopolniti
šče. Jezuš je pravo, ka moremo popolni
biti, kak je ujevov oča nebeski popolen.
Jezuš je túdi trpo v velkom siromaštvu,
jaz túdi ščem, samo, ti križani Jezuš,
podpiraj me z svojov milošcov, za štero
to ponízno prosim . . . Edno bi pa li
rada bila, či bi me poslühno, dober
Jezuš . . . ka bi vredna bila viditi ešče
ednok svojega tivariša, čeravno bi rezi
roke pa rezi noge prišo nazáj, bi se
ti li z celoga srca zahvalila z svojov
decov vréd na toj dobroti, ka sam
nazáj dobila svojo tolažbo, svojega
zagovornika . . .“

Koliko lepih jákostih cveté v srci
našega lüdstva, štera svoj düh v tom
bojnom časi tak prijétno širijo.

Glási.

Podpora na Novine. Lansko leto
je do rok Žerdin Jožefa z V. Pol. po
fileraj 1 K. prišla na podporo za No-
vine. Z zahvalnostjov smo jo sprejeli.

Gor ga je vrezala. V Sakalovcih
se je mladina pri pérječesanji nikaj
sposvádila pa je ednomi 16 let sta-
romi pojbi edna deklička z 14 leti roko
kre pleč gorvrezala, kda jo je plodo.

Potres se ponávla na Taljanskem.
Na Taljanskem se potres ponávla, ali
vékša nesreča se dozday nej pripetila.
Na Spanjolskom je túdi bio veliki potres.

Tolvajije. Na Vanečih pri Lipik
Matjaša ženi je eden tamošnji fulko
žépno vüro vkradno. — V Soboti pri
Žalik Šandori so pa dozday neznáni
krivci odnesli meso i mást. — V ednom
drügom mestu v Soboti bi túdi radi kaj
počurnoli, samo ka je je gospodár
ovárao i ž ništernim strelájom odegno.
Na Gornjoj Bistrici je deca vkrádnola
prasé, gosko, rece, kukorico i pri ednom
čarne düše človeki stvari spekla pa
potrošila.

Vitezka medajla deklam. Malecki
Žofa i Štepaticki Nadenka rusinki sta
dobili vitézko medajlo drügoga razreda
od našega vojáškoga poveljstva zató
ka v rusinskoj prostovolnoj legiji sta se
junaško obnášale.

Pod orožje pozvani čarnovojniki

Ki so rojeni v letih 1883., 1884., 1885., 1886, morejo notrirukivati, če so za pripravne bili spoznani za vojaški stan, februarja 15-ga; v letih 1878., 1879., 1880., 1881., 1882. rojeni pa *marciusa 1-ga*. Potovati pa moro tak, kak smo že od prvih pisali.

Naši vlovenci v Ažiji. *Mallet* v Budapesti stojéči ameriški podkonzul je pohodo naše vlovence na Ruskom. Ne je drugi mrtev, kak eden poročnik (lajtnant) iz 59-ga polka, ovi so vsi zdravi. V Siberiji je tudi pohodi i pošle tam odnet iména nasi vlovlenih domo k nam.

Korone kovéjo. Dozdaj je 10 milijon srebrnih koron bilo vkovanih, 20 milijon se jih pa ešče more. Té droben penéz je zlásti záto potreben, ka vojakom lehzej nájem dnévni dájo.

Od tábora zevzétih v Boldogasszonyi. V županiji Moson v mestu Boldogasszony se nahaja tabor zevzétih. 12 jezér srbskih i ruskih vlovencov je tú. Nastopo je tifus zdaj med njimi i na stotine jih je vleglo v njem. Več jih je tudi mrlo že, posebno ništerni rususki zdravniki.

Naši ranjenci. Poleg poročil od 174-do 181 št. so z našega krája v Budapešti; Čolik Martin z Odranec; Kúčan Franc z Martjánec, Škrabam Matjaš z Gdeerovec; v Časlavi: Cene Franc z Vančavési, Nedelko Vendelin z Dugevési, Gabor Janoš z M. Polane, Zadravec Marko z Srdišča, Žignic Anton 20 p. 2. st.; v Krakovi: Kúzma Jožef 18 p. 8. st., Časar Ivan z Márkovec; v Pardubici: Barbarič Franc z Rankovec; v Beči: Rituper Sándor z Kúšťanovec; Vrečič Štefan z Štrákovec; Kozic Filip z Sobote; Ciglar Ivan z Petrovec; Bakán Števan z G. Sláveč; Keréc Anton z Cankove; Erjavec Anton z Kroga, Šádl Anton z Pertoče, Horvát Janoš 20. p. 1. st., Novák Martin 20. p. 2. st.; v Hohenmauthi: Drvarič Ivan z Sebeborec; Kocet Ivan z Žižkov; Šebjanič Mihál z Lemerja; v Chrizanowi: Gerčič Jožef 83. p. v Troppani: Časar Péter z Čópinec; Bere Franc 18. p. 1. st. Horvat Štefan 20 p. 3. st., Lovrenčič Peter 20 p. 16 st., Radovič Marko 20 p. 6 st.; v Jungbunzlau: Andalič Franc z Kobilja; v Piseki: Košár Lovrenc z Turkeve-Martinja; Šömen Štefan 48. p. 3 st., Sever Štefan od Sv. Sebeštjana, Horvát Jožef 48. p. v Brünni: Kavaš Matjaš 20 p. 5. st.; v Karolinenthali: Ferenček Jožef 48 p. 8. st., Marič Jožef z Vadarec; v Welsi: Mencigar Jožef 18. p. 10. st., Vadarec Ivan 83. p. 15 st., Zakož Janoš z Stánjovec; v Weseli-ji: Zadravec Imre 20. p. 3. st., Krampač Jožef 20. p. 2. st.; v Znaimi: Domjan Alojz z Sodišinec; Petrijan Franc od Sv. Sebeštjana, Šiftar Jožef z Petánc; v Szombathelyi: Šiplič Mihál z Velikoga Sela i Svétec Mihál z Šalovec; v Pragi; Bokan Števan z Márkovec, Janža Franc z Brezovec; v Kremiseri: Tkálec Matjaš od Lipe v Polički: Kúzmič Mihál z Pečarovec; v Mauterni: Vouri Matjaš z Mále Polane; v Budweisi: Čór Janoš z Mačkovec; v Klosterneuburgi: Pavliček Janoš 20 p. 1. st., v Francesbadi; Matko Andraš 20 p. 2. st. v Olo-

muci: Bičák Franc 83. p. 16. st.; v Reichenbergi: Meitz Viktor z Pertoče, Kuzmič Mihál z Vidonec; Pajvos Jožef z Lapičine, streljen v roko, v Časlavi; Šinko Mihál 20 p. 9. st. streljen v nogo, v Časlavi; Bober Andraš z Morávec, streljen v roko v Jaktari; Kalac Janoš 20 p. 9. streljen v roko, v Ljubljani; Režonja Števan z Mále Polane, obetežo, v Badeni; Zadravec Martin z Štrigove, v griži, v Beči; Zmár Jožef z Morávec, obetežo, v Iglavi. Sree Jezušovo daj njim potrpljivost i popolno ozdravljenje!

Mrtev je: Hári Jožef 83. p. 4. st. novembra 21-ga od srčne slabosti i Marotej (lehko Mataj) Janoš 18. p. 9. st. nov. 20-ga od vuzgánja plúč, v Máhrisch-Weiskircheni i obá tam pokopaniva na mestnom pokopališči. Sree Jezušovo daj njidva dúšam večni mir!

Zgúba 20-ga domobranskoga pešpolka. Ranjenih je 610, mrtvih pa 140. Iz železne šupanije so ranjeni: Bokan Ferenc z G. Sláveč, Dúndek Imri z Skakovec, Ficko Anton z Večeslavec, Hauko Ferenc z Rankovec (iz 19 lovskoga polka.) Iz zala županije ranjene i mrtve drugoč objavimo.

Ranjeni so 109. popisa od zgúb: Kocén (Bocén) Ludvik 20 p. 12. st.; Bohár Imre 20 p. 11. st.; Časar Lud. 20 p. 12. st.; Časar Sándor 20 p. M. G. A.; Čizmazija Lud. 20 p. 10 st.; Golub Júrij 20 p. 11 st.; Horvát Franc 20 p. 13 st.; — Števan 11 st.; — Ludovik i Ladislav z 12. stotnije.; Kavaš Andraš 20 p. 10 st.; Kolár Matjaš 20 p. 11 st.; Kováč Anton 20 p. 12 st.; — Géza 11 st.; Jožef z 11 st.; Jožef z 12. stotnije; Kúbli Janoš 20 p. 11 st.; Malovič Jožef 20 p. M. G. A.; Mejer Jožef 20 p. 11 st.; Novák Pavel 20 p. 12 st.; Peršič Martin 20 p. 12 st.; Radi Jožef 20 p. 10 st.; Šiftár Aladar 20 p. 10 st.; Šinkovič Števan 20 p. 11 st.; Toplák Pavel 20 p. M. G. A.; Vajda Jožef 20 p. 10 st.; Varovič Jožef 20 p. 12 st.; Verba Jožef 20 p. 10 st.; Vlah Števan 20 p. M. G. A.; Vratár Janoš 20 p. 10 stotnija (kompanija.) Imé prebivališča je nej naznanjeno.

Mrtvi pa Belovič Št 20 p. 11 st. v časi od 29-ga oktobra do 13-ga novembra; Doma Gábor 20 p. 11 st. novembra; Hardi Peter 20 p. 12 st. od 29 okt. — 13 nov.; Horvat Števan 20 p. 11 st; Kesler Matjaš 20 p. 12 st.; Kosi Franc 20 p. 10 st.; Kovač Števan 20 p. 12 st.; Marič Števan 20 p. 12 st.; Mesarič Števan 20 p. 12 st.; Molt Jože 20 p. 11 st.; Müller Števan 20 p. 12 st.; Počák Franc 20 p. 10 st.; Rác Sándor 20 p. 12 st. vsi novembra. Večna lúč naj njim sveti!

Za kratek čas.

Japonski pregovori.

Bole je orati kak prepevati.
Dober človek tudi brezi zapovedi dela dobro.

Cvetje je vsako leto ednako, lúdje pa nigdar.

Što nosi zelene očalje, vidi vse zeleno.

Bojazlivi popotnik preskušavle ešče kameni most.

Žaba, štera prebivle v stúdenci, ne ve nikaj od drugoga sveta.

Dobro srce več vala kak lepota lica.

Eden den včenja z dobrim učitelom vala več kak jezero dni včenja brezi učitelja.

Od lagojega dela se čuje na kilometre daleč, od dobroga pa nanč prek praga nej.

Moder človek govori komaj te, gda je premislo devetkrat, ka de pravo.

Mati je odšla.

— Zakaj jočes, dete moje?

— Mati so odšli . . .

— No, nikaj se ne joči, vej že pridejo nazaj.

— Da samo ne bi prišli, zato ka so odšli po brezovko.

Francek z nebes.

Štirileten Vanček gleda novorojenčka Franceka pri zibeli, pa se čúdiva, ka novorojenček tak joče. — Mama, ali je bio naš Francek prle v nebesaj, kak je k nem prišeo? — Kakpa ka je bio, dragi moj Vanček! — Na, potom se nikaj ne čúdivam, či so ga tamodnet stirali, zato ka se tak dere.

Z življenja.

»Zakaj je pri lúdeh tak malo resnice?«

»Zato ka to, ka na edno vúho čúemo, z dvema vústama pravimo dale.«

Z svoje skušnje.

Stotnik pride preglejvat betežnike pa postane pri ednom, šteri ma tifus: »O, o, tifus, to je nekaj nevarnoga. Človek na toj boleznii ali merje ali pa odnore. To znam s svoje skušnje, — zato ka sam že jaz tudi meo to bo-lezen.«

Dobra tolažba.

Betežnik, ki ma pokvarjeni žalodec, se toži zdravniki, ka njemi niedna jed ne diši.«

Zadranik: »Tomi se veselite, zato ka je v zdašnjem časi tak vse jako drago!«

Pošta.

Vogr. L. Cankova. G. plebanoši dávjate list i Novine. **Kutják I. Ormoš.** Pisao sem na Rdeči križ; nikaj so nej dužne one ženske. Zdaj so že morale dobiti odgovor. **S. L. V.** Ne smemo ošpotávati, nego samo kárati, čerávnó ostó, pa to iz lúbéznosti. **Ranjenc v Banjaluki.** Nepodpisane dogodbe ne objavlamó. **Lúk J. Dom** Za goriiskanje nikaj. Za kalendár pa te zednim vkúp lehko. **Pozvedávajočim od svojih vojakov.** Pisao sem na Rdeči križ, kda dobim odgovor, ga objavim v Novinah.